

Kiskunhalasi Evangélikus Egyházközség kiadványa

2010. Karácsony

3. Évfolyam, 4. Szám

Erős vár a mi Istenünk!

Elérhetőségeink:

Evangélikus Egyházközség

6400 Kiskunhalas

Szilády Áron u. 22.

Honti Irén lelkész: 06 20-824-56-29 és hirene@citromail.hu

Lakás: Kiskunhalas, Erdei F. tér 5/B.

Andriska Pál felügyelő 06-20-824-47-85 és 77/422-379

Lakás: Kiskunhalas, Gyöngyvirág u. 22.

Rendszeres alkalmaink

- Vasárnaponként 10 órakor istentisztelet tartunk imaházunkban
Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsorát vehetünk.
- Minden hónap 2. vasárnapján
10 órakor családi-ifjúsági istentiszteletet tartunk.
- Szombatonként este 6 órakor ifjúsági összejövetel
- Péntekenként 9-10 óra: hivatali fogadóórát tartunk irodánkban.
- Minden hónap utolsó szombatján este 6 órakor
taize-i imaest evangélikus imaházunkban, amelyen különböző felekezetek együtt
énekelünk, imádkozunk az egység jegyében
- Keddenként délután 5 órai kezdettel bibliakör felnőtteknek, ill. meditáció
- A hittanórákat több csoportban tartjuk az eddigiek szerint ebben a tanévben

Bármilyen kérésével, igényével: pl. személyes beszélgetés, vagy keresztelelési temetési szolgálatok, megtalálhatóak vagyunk a fenti elérhetőségeinkben.

Kérjük, tekintse meg honlapunkat: <http://kiskunhalas.lutheran.hu>

Karácsonyi meditáció

„Bepólyálta és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.”

Karácsonyra hangolódva, újra és újra a gondolataimba szökken az a szó, hogy: „istálló”, „jászol”, és az ősi betlehemi kép, amely megelevenedik e szavak nyomán. Az az istálló, - ahogyan elképzelem – a város szélén áll. Csend van, ide még a város zaja sem ér el. Bent félhomály van, de azért lehet látni. Érezni a széna és az állatok természetes szagát. Fura ez a mai, modern világunkhoz képest. Mintha egy másik világ lenne. Van valami, ami mégis olyan megragadó...itt nyugalom van, és olyan meghitt ez az egész a maga egyszerűségével. Látom lelki szememmel a jászolban a kis Jézust. Nem fázik, jól be van pólyálva, és nincs is hideg.

Visszajövök képzetben a mába. Látom a csillogó fényeket a városban, megállapítom, hogy még több van belőlük, mint tavaly; látom a csomagolásra váró ajándékokat; a hosszú sorokat a pénztárnál... És közben látom az emberek arcán a feszültséget: „mit is vegyek...”, „mit együnk...” „hogyan lesz idő mindenre...” Nyugtalanít ez a rohanás, idegesítő. Erről szól a karácsony?

A karácsony eredetileg nem erről szól. Ezt a „modern karácsonyt” így mi tettük ilyenné.

Magam előtt látom azt a Jézus képet, amelyre ez van írva: „Mondtam, hogy vásárlással töltsétek el születésem ünnepét?” Közben a fülemben cseng az emberek sóhaja: „nincs pénz”, „nem tudom, hogyan lesz ezután...” Kezdek fellázadni a mi modern karácsonyunk ellen. Nem értem, miért pazarolunk rengeteg pénzt ennyi sok csillogó fényecskére a városban, otthonainkban, amikor gazdasági válság van. Nem értem, miért készítünk kb. háromszor annyit ételt, mint amire szükségünk van, és azt sem értem, hogyan függ össze a karácsony az evészettel. És miért dőlünk be a fogyasztói világ kínálatainak? Szüksége van a kisgyerekeknek a 36. játékra? Ettől boldogabb lesz?

Valamit megértettem, de ez nagyon kiábrándító: ha hiányzik a Lényeg, akkor azt a hiányt ki kell tölteni pótlékokkal. És hát pótlék-kínálat az van bőven. Tárgyak, ajándékok, étel-ital, fényes díszecskék, szépen csillogó égők...

Persze ezek szépek, külsőleg szemet gyönyörködtető. De vajon betölti-e a lelkünk mélyén azt az örök vágyat, amely így szól: békesség, öröm, szeretet, nyugalom, meghittség... Azt tudjuk, hogy nem tölti be, de ezt be merjük-e vallani, és akarunk-e ezen változtatni – ez a kérdés.

Ismét arra a betlehemi képre gondolok. Az egyszerűsége üzenet a mának. A Lényegről szól. Az angyalokra gondolok, akik ott, akkor örökre beleénekeltek a pásztorok és mindannyiunk szívébe, hogy: „Dicsőség a magasságban Istennek, a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” Az egyszerű pásztorokra gondolok, akik elmentek Jézushoz, hogy megnézzék őt, és amikor látták, igen nagy volt az örömük. A napkeleti csillagászokra gondolok, akik több mint 1.000 km-t tettek meg, hogy megtalálják, hogy lássák őt. És ezek a tudós emberek térdre borulva imádták a kis Jézust. Máriára és Józsefre gondolok, akik csak szótlanul nézik, de örökre a szívükbe zárják ezeket az ünnepi pillanatokat. Istenre gondolok, Aki minden lét forrása, és elküldte Fiát, Jézust értünk, mert annyira szeret és oly nagyon fontosak vagyunk neki. Jézusra gondolok, Aki ezt az egészet bevállalta, és eljött, hogy minden ember Szabadítója, Megmentője, Gyógyítója legyen.

Az ünnep lényege Jézus. Egy személy, Aki most is él. És ha nem tömjük magunkat tele mindenféle pótlék-külsőséggel, még azt is megértjük, megérezzük, ki Ő nekünk.

J.S.Bach gyönyörű szép énekével kívánok igazi karácsonyt: „Ím jászlad mellett térdelek, ó Jézus üdvösségem...” Azt a mély békét, nyugalmat kívánom, amelyet Ő hozott és amelyre oly nagyon vágyunk; azt a szeretetet, amely átmelegíti fázó lelkünket; azt az igazi örömet, amely vele és általa adatik nekünk, amely táncra perdíti még lelkünket is. Azt kívánom, hogy átéljük mi is az Égi ajándékot: „megszülettél énnekem...” és a karácsonyi örömet, békét, szeretetet másokkal is tudjuk megosztani. Így legyen szép karácsonyunk!

Honti Irén

"A mag el van vetve, nem kell csak a békesség és szeretet májusi esője, hogy kalászsza szökjön" /Kodály Z./

(A gyermek, mint a család tükre.)

Kodály Zoltán fenti gondolata oly egyszerű, és tiszta. Mindaz, ami a Kisgyermek számára legfontosabb, benne van. Békesség, és Szeretet. Óvónóként mondhatom, valóban minden gyermek alapvető szükséglete, és vágya. Ha olyan egyszerű, hol csúszik mégis hiba a nevelésbe? Mi az, amit másként gondolunk, teszünk, mint amikor még csak terveztük, hogy Gyermekünk legyen? Hiszen, minden szülő legnagyobb vágya, hogy gyermeke boldog legyen! Emellett az, hogy ő jó szülő legyen!

Több évtizedes óvónői munkám során, -amely még ma is minden nap örömfóráss számomra, -láthattam, megfigyelhettem, milyen változáson mentek át Gyermekünk, Szüleik, és a Társadalom. Mindaz, amit az utóbbi években tapasztalok, elgondolkodtat, sok kérdést felvet.

Köztudott, mindannyian érezzük, a mai kor vibrálását, bizonytalanságát. Bizonytalan a munkahely, megélhetés, bizonytalanok a kapcsolatok. Túrelmetlenség, idegesség, közömbösség, kapzsiság, önzőség. Az anyagiak előtérbe helyezése, a szeretet, béke, hit megingása, elsikkadása.

Talán már úton is vagyunk a felmerülő kérdések megválaszolásában.

1. Hogy történhet az, amikor a szülő megáll a csoportszoba ajtajában, a gyermek öt megpillantva hátát fordít, és kiabálva sír?

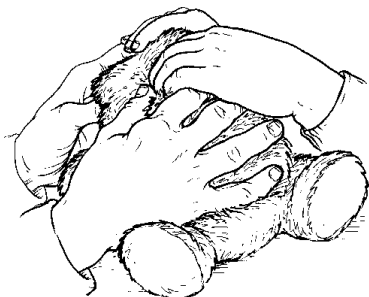
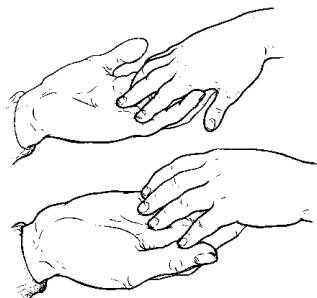
Lehet, hogy a megkezdett játékot jó lenne még folytatni, túl korán jött anya? Barátokkal még egy kicsit együtt lenni? Vagy esetleg arról van szó, hogy hazaérve a tv zajában, a szülők fontos megbeszélője mellett nem marad számukra idő, figyelem, türelem?

2. Miért van oly sok önző gyermek, miért nem figyelnek jobban egymásra?

Az óvodai élet során alapvető, hogy megtanuljanak a közösségben alkalmazkodni egymáshoz. Ezt bizony nehéz elfogadni, hiszen élete első 3 évében csak anyával, apával volt együtt, s csak tőlük, a családban láthatta ezt. A gyermek mindig a család tükre. Ha az otthoni kis közösségben nincs béke, egymásra hangoltság, tisztelet egymás iránt, hogyan várhatnánk el ezt tőle társaival szemben? Ha a kapcsolatokban fontosabb az egyéni érdek, mint a családé, ha oly könnyen bomlanak fel kötelékek, és szövődnek rögtön újak, a gyermek érdekeit, érzelmeit figyelmen kívül hagyva, hogyan is lehetnének ők egymáshoz figyelmes, türelmes, elnéző kisémberek?

3. Vajon miért fordul elő, hogy a kérést meg sem hallják? Ha mégis, nem tesznek annak eleget. A közösen megbeszélte, és kialakított szabályokat nem tartják be, ezzel időnként veszélybe sodorva társait, és önmagukat is?

Talán azért, mert még kicsik. Még gyerekek, és a szabályokat igyekeznek sajátosan értelmezni, kibújni azok alól. A gyermeki huncutságba sokszor az is belefér. Ám, elgondolkodtató, miért löki fel, miért rúgja meg, miért üt rá társaira, időnként szüleinek?! Miért kiabál csúnyaságokat pajtásainak, anyának, apának? Miért tombol

ekkora indulat egy kisgyerekekben? Előfordulhat, hogy otthon mindent szabad? Ám, csak akkor, ha a szülők jókedvűek. Talán, mert ez egyszerűbb, mint megbeszélni, mi helyes, és mi nem? Más alkalommal ugyanazért pedig fenyítés jár? Lehet, hogy a következetlenség is oka a törtéteknek? Néha jót nevetnek azon, ha butaságokat beszél, időnként büntetést kap ugyanazért?! Lehet, hogy 5-10szer is mondanak neki valamit, de nem ellenőrzik, hogy megtette-e? Ha nem, hát ráhagyják!

Nagyon sokféle kérdés felmerülhet még, és sokféle a válasz is. Minden válasz más és más. Mert gyermeket nevelni felelősséggel a legszebb, ám legnagyobb feladat.

Soraimat a következő megnyugtató, örömteli gondolatokkal zárom.

- Naponta láthatom, hogy sok kisgyermek repül szülei karjába, amikor érte jönnek!
- Akad anya, apa, aki átöleli, megsimogatja kicsinyét, amikor újra találkozunk.
- Sok ovis szeret segíteni, örömet szerezni.
- Vannak, akik kíváncsiak társaik mondanivalójára, s figyelnek érzéseikre is. És nagyon tudnak szeretni!

Ha ez mégsem így van, érdemes elgondolkodnunk, hol hibáztunk! Mi, felnőttek. Hiszen a Gyermek tiszta, és ártatlan. Csupán a Béke és Szeretet májusi esője kell ahhoz, hogy kalászba szökjön!

*Fodor Istvánné Margitka
presbíter*

Ha előlről kezdhethném a gyermeknevelést...

Ha előlről kezdhethném a gyermeknevelést,
fenyegetés helyett festegetésre használnám a kezemet.

Példálózás helyett példát mutatnék.

Nem siettetném a gyereket, hanem hozzá sietnék.

Nem a nagyokost játszánám, hanem okosan játszánék.

Komolykodás helyett komolyan venném a vidámságot.

Kirándulnék, sárkányt eregetnék,

Réten kószálnék, bámulnám a csillagokat.

A civakodás helyett a babusgatásra összpontosítanék.

Nem erőszakoskodnék a gyerekekkel, hanem a lelkét erősíteném.

Előbb az önbizalmát építeném, azután a házamat.

Kevesebbet beszélnek a hatalom szeretetéről

és többet a szeretet hatalmáról.

Diane Loomans

Karácsony? Karácsony!!

Utazásaim közben – és máskor is – olvasni szoktam. Nemrégiben képes folyóiratot forgattam, mikor megütötte a szememet egy cím: „Nyakunkon a karácsony”. Megdöbbsentem. Ez lett a karácsony? Olyan cím alatt írnak róla, mint a világhírvényokról, pusztító elemi csapásokról, háborúkról.

Nagyon sokszor kapott már ez a gyönyörű ünnep nevet, pl. „télforduló”, vagy „szeretet ünnepe”, vagy „fenyőfa ünnep” stb. De hol maradt az ÜNNEP? Az az ünnep, ami nem vásárokból, kirakatokból, hanem a lelkekbe költözött be, oda hozott fényt. Vajon hány helyen ünnepelnek és hogyan? Bizonyára sokan csillogó fényben, melegben ajándékok között, és csak remélem, hogy a lelkekben is marad melegség és fény. Mások – biztosan szintén sokan – talán kevesebb csillogással, de több lelki tartalommal, belső fényvel élnek meg KARÁCSONY SZENT ÜNNEPÉT, a MEGVÁLTÓ SZÜLETÉSÉNEK ÖRÖMÉT, mert ez az ünnep igazi üzenete: Megszületett a Názáreti Jézus, vele az új élet reménysége, a szeretet, a béke ígérete. Ezt kell minden alkalommal megélni, átélni, és ÜNNEP lesz a lelkeinkben is.

Több szép előadást hallhattunk közösségünkben, többek között a szeretetről is. Arról az igazi, AGAPE szeretetről, amelyet karácsony szülöttétől, Jézustól tanulhatunk.

Érezzük-e ezt? Hiszem, mert hinnünk kell, hogy igen. Kívánom, hogy legyen igazi karácsonyunk, ami arról szól, ami maga az ünnep.

A fény nem pénzben vett ragyogás, hanem lelkünk fénye legyen, ami az igazi örömet tükrözi.

Néhány percnél csendben fogjuk meg egymás kezét, nézzük csendben a lobogó gyertyafényt, és töltsük meg szívünket a szeretet, a béke és az öröm, amelyet Jézusunk születése jelent nekünk.

Kívánom mindenkinek ilyen csendes, békés, belső fénytel teli karácsonyt!

Isten áldja meg ünnepeinket!

*Kékesi Tiborné
presbíter*

Jézus születése

Messze, messze földön, valamikor régen,
hideg istállóban, rongyos faluvégén,
kicsi kuckójában kerek nagy világnak,
kisfia született egy édesanyának.

S mégis azon éjjel megnyílnak az egek,
zengve földre szállnak angyali seregek,
messze napkeleten fényes csillag támadt,
királyok hódoltak Mária fiának.

Szalmás, kemény jászol volt az első ágya,
nem volt ingecskeje, tollpíhás dunnája,
semmije, semmije sem volt szegénykének,
nem volt a világon nálánál szegényebb.

Messze volt, régen volt... s mégis minden évben,
ezen a szent estén ünnep van az égből,
ünnep van az égnek minden szögletében,
ünnep minden gyermek boldog kis szívében.

Kis házban, nagy házban csak róla beszélnek,
érte van az ünnep, neki zeng az ének.
Békét tőle kérnek, csodát tőle várnak,
Dicsőség, dicsőség Isten szent Fiának!

Ismeretlen költő verse

Interjú Szeverényi János evangélikus lelkésszel,

az Országos Missziói Központ vezetőjével

Kedves János! Szeretnék feltenni néhány kérdést a kiskunhalasi gyerekek nevében, akik találkoztak Önnel (veled, ©) a Mikulás-napi összejövetelen.

Halottuk, hogy 11-en voltak testvérek. Nem lehetett könnyű a szüleiknek mindenki számára ajándékot adni karácsonykor és mikuláskor is. Kapott-e ajándékot gyerekkorában mikuláskor, és ha igen, akkor mit?

Mikuláskor az iskolában kaptunk ajándékot, a családban nem; de ez nem is hiányzott. Ugyanakkor nagyon szép karácsonyunk volt mindig.

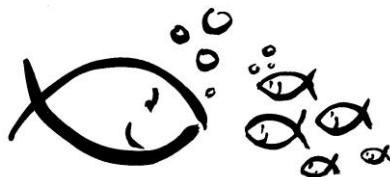
Aki részt vett a rendezvényen, az megérthette, hogy sok ál-Mikulás van. Apukák szoktak Mikulásnak öltözni. Sőt, még az sem az igazi, aki Finnországból jön. Hogy is van? Akkor ki az igazi Mikulás?

Az igazi Mikulás a Názáreti Jézus, aki a szegény, szomorú, bűnös világnak hozott ajándékot. Az Ő élete ihlette Miklós püspököt is a 3. században, aki sok szegény gyermekről gondoskodott. Legyünk mi is Jézus és Miklós követői.

Értem, tehát Jézus az igazi Mikulás. Akkor azt kérdezem, hogy milyen ajándékot kapott az igazi Mikulástól, azaz Jézustól?

Reményt, bűnbocsánatot, emberhez méltó új és örök életet.

az interjút készítette: Németh István

Kandírozott narancshéj

Hozzávalók: szép vastaghéjú narancsok, cukor

Elkészítés:

A narancsok (vagy citromok) héját nagyon alaposan letisztítjuk. Szárazra töröljük, és éles késsel levágjuk a héjukat, majd 1-2 mm-es hosszú csíkokra tovább szeleteljük.

Egy kisebb edénybe 1 dl vizet és 15 dkg cukrot teszünk, majd bele a narancshéjat, forraljuk lassú tűzön 1 órát fedő alatt. Ezen idő alatt a narancshéj megpuhul, a kesernyés ízét elveszti.

Leszűrjük, papírtörőn megszárájtjuk, és kristálycukorban megforgatjuk.

Felhasználható: süteményekhez, krémekhez. Gyümölcskenyérhez, oroszkrém-tortához, díszítésre vagy csokiba mártva nagyon egyszerűen elkészíthető.

Kb. 10 dkg lesz 2-3 db narancsból. Zárható befőttes üvegben, hűtőben tárolandó.

„Fogyasztói világban értelmesen élni”

A globalizálódó világunk fogyasztói mentalitása „kitermelte” saját válaszait. Úgy vélem, értelmiségi létünk felelősségtudata megkívánja a szellemi konfrontációt: mit üzen a korszellem, és mit sugall az értelemkereső ember mély lelkiismerete.

A fogyasztói világ „konzumembere” óriáscecsemővé degradált lény. Hogyan éljek? Milyen legyenek? Ezek a fő kérdések. A korszellem hedonisztikus válasza a „Carpe diem” („Élj a mánap”). Élj jól, legyen neked jó, mert megérdemled! Az ismerős szlogenek azt üzenik, hogy ne késlekedj, nincs idő (sem mire), most azonnal vedd meg, vedd be, fogyaszd, amit „előre rágottan” (csócsáltan) a szádba ad az árubőségben tobzódó környezet, avagy ideológiáját a fejedbe tömi, reklámjaival tudatodba és tudatalattidba gyömöszöli magát. Az a kényszerítés, amely körülveszi lényünket, belőlünk is (ön)kényszerítésekre hajló lényt formál: a kényszerevő bulimiás, az önhánytató anorexiás, a drogtól és alkoholtól függő kényszerfogyasztó, az élet szinte minden területét behálózó szenvedélybetegségek elterjedése (játékfüggőség, computer-, Internet-függés, szexuális függőségek, stb) a rejtetten, akarat ellenére kényszerítő erők belső, lelki elhatalmasodását jelenti. Nincs késlekedés, nem lehet kívánni a kielégülést: „most azonnal” mohón kell mindent fogyasztani, mint egy csecsemő.

A diktált ideálok uniformizációba vonzzák a fiatalságot (egyenlítőzék, viselkedési szokásazonosságok), miközben az individualizációra buzdítanak („légy önmagad”, „ne mondj le semmiről”, stb.)

Ilyen a konzumvilág, ilyenné válik a konzumember.

Ezzel szemben létünk fő kérdése: „Mi az életem értelme?” „Miért, mi végre, mi célból élek?” A létezés minőségét nem az elfogyasztottak és „bevetetek” tömege, hanem a saját érdekkörén túllépő, értelmes „életszolgálat”, embertárs szolgálat formálja ki.

Második feltevésünkkel az értékek területére lépünk. A fogyasztói világ legfőbb értéke önösségi és anyagi, tárgyiasult természetű: a tulajdon és a pénz. Mindkettő a személyen kívül keresendő. Mitől lehetek boldog? Mindattól, amit megvehetek, amit magaménak tudhatok? És így a „mindent kipróbált” ember mégis nyugtalanságot és belső űrt él át, mert valódinak vélt értékei az önmagán kívüli, tárgyi világban vannak. Belül pedig űr, félelem, nyugtalanság van.

Az ember igazi értékkeresése ezzel szemben befelé irányul, az ember személyes specifikumait tekinti meghatározónak. „Értelmünk érzékszerve” a lelkiismeret, amely kérdez, és mi tetteinkkel felelünk. Ez a személyes felelősség része: „Ha én nem teszem, ki tege?” „Ha nem most teszem, akkor

mikor?” „Ha nem teszem, akkor ki vagyok én?” A lelkiismeretünk e három kérdése hozzásegít a helyes irányvételhez, hogy földhözragadt érték-kötéseink fölé emelkedve azt tegyük, amit tennünk kell, ami méltó emberségünkhöz.

Harmadikként az irányultságot vegyük szemügyre. A konzumvilágot a haszonelvűség vezérli. Tárgyaink legyenek hasznosak, kapcsolataink jövedelmezők, ekképp felhasználók, elhasználók, sőt eldobók leszünk egy idő után. Lecserélhető minden, ami már nem elég hasznos, vagy használati értéke csökkent. Minek javítani azt, ami elromlott? Vegyél újat, van másik! A tárgyi világra érvényes haszonelvűség azonban alattomos lélekfertőzőesként terjed ki a személyes kapcsolatainkra is: ne kötődj, ne köteleződj el, (pl. házasságkötéssel), hiszen ha elromlik a kapcsolat, csökkennek az érzelmi töltések, akkor „van másik”, „nem kell javítani”, „dobd el”, „vegyél újat”. A jövő embere személyes kapcsolatok helyett computerrel társalog, minden haszontalanat kerül és elvet, így a kártekonynak ítélt fájdalmat és szenvedést is. „Nincs idő a fájdalomra” hirdeti a televízió gyógyszer-reklámja. A konzumember sem tűri a szenvedést, beveszi a kémiai szert, és agyára kényszerzubbonyt húz.

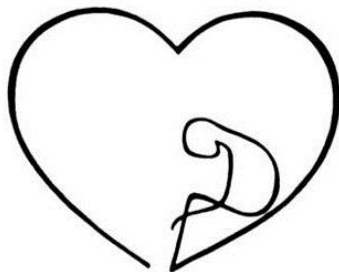
Az emberlét felelős lét. Ez a felelős lét küzdelemre szólítja az embert. Életbátorságra van szükségünk, hogy önmagunkon felülemelkedve átértelmezzük és újraértékeljük azt a helyzetet, amiben vagyunk. „Eldobók és elhasználók” helyett „vállalók” vagyunk, felelősségvállalásunk minden életszektorunkra és kapcsolatainkra kiterjed. A fájdalmat és a szenvedést sem némitjük el vagy vetjük ki az életünkéből, mert segítheti fejlődésünket, önmegértésünket. Viktor Frankl szerint: „A szenvedésnek akkor van értelme, ha általa más ember leszel.”

Végül nézzük mit jelent a konzumember pusztá önmegvalósítási törekvése. Az önös érdekek mentén törtető emberi lény nem tekint se jobbra, se balra, azaz mások tekintetbe vétele nélkül csak magára, saját sikerére koncentrál. A manipuláció áldozatává vált, „beetetett” ember közben észre sem veszi, hogy letapos másokat, sikerének pedig nincsenek örömben osztozó társai.

Az értelmes életet élő ember életminőségre, életbátorságra, önös céljain túl másokkal együttes közegben való életre van hivatva. Az ember nem magának való lény, hanem felelősen létező. Az ember éppen szellemi énje által képes arra, hogy felülemelkedjen önmagán. Életgondjainkon átsegit a humor képességének adománya (kizárólagosan emberi), és minden történésben fellelhetjük a magasabb értelmet.

Gondolatmenetünk záradékaképpen: Mi tehet szubjektíve elégedetté? Ha békében vagyok magammal és a világgal, ha megtalálom létezésem magasabb értelmét, ha képes vagyok szeretni, hinni, reménykedni.

A ma emberének úgy szól az üzenet, hogy keressük a magasabb értelmet, találjunk rá küldetésünkre, életünk váljék szolgáló életté, teremtsünk a szenvedésből is értéket, vállaljuk a felelősséget, megküzdést, de találjuk meg a belenyugvást is; maradjunk méltók embervoltunkhoz, és legyünk szeretetet adni tudó emberi lények.

*Dr. Bagdy Emőke előadása nyomán
(pszichológus, pszichoterapeuta)*

A Mikulás szelleme nem hord piros ruhát

Hanyagul eldobtam magam az öreg Pontiac jobb első ülésén, mert az a menő, ha az ember már nagy negyedikes. Apám a városba indult bevásárolni, én meg elkísértem, hogy autózhaszak. Legalábbis erre hívtakoztam, mert valójában egy fontos kérdést akartam feltenni, amely már hetek óta motzozskált a fejemben, és most nyílt először alkalmam a közelébe lavírozni anélkül, hogy nyíltan bevalljam az okát.

– Apu... – kezdtem, és rögtön el is akadtam.

– He?

– A srácok a suliban mondtak valamit, de tudom, hogy úgyse igaz.

Az alsó ajkam remegett az igyekezettől, hogy visszatartsam a könyveket, amelyek érezhetően gyülekezni kezdtek a jobb szemem belső zugában.

– Mi nem igaz, Tücsök? – A kedélyes megszólalás jelezte, hogy apám jó hangulatban leledzik.

– A srácok szerint nincs is Mikulás – nyeltem nagyot, mire egy könnyesepp elszabadult. – Szerintük csak a kis pisisek hisznek még a Mikulásban.

A bal szememből is eleredt a könny.

– De én neked hiszek. Te azt mondtad, van Mikulás. Ugye, tényleg van, apu?

Eddig a Newell sugárúton haladtunk, amely akkoriban kétsávos, tölgyfasorral szegett útvonal volt. Kérdéseimre apám végigmért, aztán félrehúzódott a járdá mellé, és lefőkezett. Leállította a motort, és még mindig kicsi lánya szemébe nézett.

– A srácok a suliban tévednek, Patty. A Mikulás létezik.

– Tudtam! – lélegeztem fel megkönnyebbülten.

– De egy kicsit többet kell tudnod róla. Azt hiszem, elég nagy vagy már, hogy megértsd, amit most elmondok neked. Jól figyelsz?

Apám szeme nyájasan csillogott, az arca egészen ellágyult. Tudtam, hogy valami nagy dolog készül, és nagyon figyeltem, mert fenntartás nélkül bíztam benne. Hiszen sohasem hazudik nekem.

– Élt egyszer régen egy ember, aki járta a világot, és ahol csak megfordult, megajándékozta a szegény gyerekeket. Sok országban sokféle néven tisztelik, de amit a szívében hordozott, az minden nyelven ugyanaz. Nevezhetjük Mikulásnak is. Ő a feltétlen szeretet szelleme, és a vágyé, hogy szívből jövő ajándékok segítségével másokkal is megosszuk ezt a szeretetet. Egy bizonyos életkorba jutva, az ember megéri, hogy az igazi Mikulás nem az a figura, aki szenteste lemászik a kéményen. Ennek a manófélenek az igazi varázssereje és szellem örökké él a szívében, az anyuében, anyuében, mindazoknak a szívében és elméjében, akik hisznek abban, hogy másoknak adni öröm. A Mikulás igazi szelleme abban a mondásban rejlik, hogy jobb adni, mint kapni. Mihelyt megérted és a magadévá teszed ezt, a karácsony még izgalmasabbá, még varázslatosabbá válik; mert rájössz, hogy a csoda belőled fakad, ha a Mikulás ott él a szívedben. Érted, amit mondok?

Minden erőmmel az előttünk álló fára összpontosítva, kibámultam az ablakon. Nem mertem apám szemébe nézni – apáméba, aki egész életében azt állította, hogy a Mikulás igaziból létezik. Hinni akartam, ahogy tavaly is hittem, hogy a Mikulás egy pocakos öregúr, talpig pirosban. Nem akartam bevenni ezt a felnőttészöveget, és másképp látni az egészet.

– Nézz rám, Patty!

Apám várt. Lassan felé fordítottam a fejemet, és a tekintetében megláttam a Mikulást. Az igazit. Azt, aki hetekig járkált a kívánságaim után minden karácsonykor, amióta erre a világra jöttem. Azt, aki másnap hajnalban összerakta a biciklit, a villanyvasutat meg minden egyéb masinát, pedig állítólag kétkelzes a műszaki dolgokhoz.

És akkor megértettem. Megértettem az örömet, a másokkal megosztható szeretet örömét. Apám magához ölelt, és úgy szorított nagyon-nagyon sokáig. Mindketten könnyeztünk.

– Mostantól különleges csoporthoz tartozol – folytatta apa. Mostantól az év minden napján osztozol a karácsony örömeiben, nemcsak december 25-én. Mert most már a te szívedben is ott lakik a Mikulás, ahogy az enyémben. A te felelősséged, hogy a szívedben élő Mikuláshoz híven valóra váltsd az ajándékozás szellemét. Ez az egyik legfontosabb dolog, amit tehetsz egész életedben, mert most már tudod, hogy a Mikulás nem létezhet másképp, csak ha te meg én meg a többiek életben tartják. Vállalod?

Dagadt a keblem a büszkeségtől, és egész biztos, hogy a szemem izgatottan csillogott.

– Hát persze, apu! Azt akarom, hogy az én szívemben is éljen, mint a tiédben. Szeretlek, apu! Te vagy a legeslegjobb Mikulás az egész világban.

Ha majd eljön a nap, és fel kell fednem a Mikulás mibenlétét a saját gyermekeim előtt, nagyon szeretnék én is olyan ékesszólóan, annyi szeretettel beszélni, ahogy apám tette, amikor megtanított, hogy a Mikulás szelleme nem hord piros ruhát. Remélem, ők is úgy fogadják majd a hírt, ahogy én. Igen, egész biztosan így lesz.

Patty Hansen

MOST

Most minden út Tebenned összefut.
Most minden cél Tebenned összeér.
Az egész világ körülötted forog,
s Te a nagy mindenséget vezérlő erővel igazgatsz.
Igazgass engem is, hadd legyek parányi csillagod,
melynek fényét észre sem venni,
de melynek fénye Tefeléd ragyog.
Igazgass engem is, arra megyek, amerre akarsz.
Hadd legyek parányi csillagod.
És hogyha jó az est, ha feketére fest mindent az éjszaka,
hadd legyek én is az éjnek világító csillaga.
És sok ezredmagammal teremtsék ragyogást,
Terólad ragyogást.
Uram, ki a világot vezérlő erővel igazgatsz,
Igazgass engem is! Hadd legyek parányi csillagod!

Türmezei Erzsébet

Jézus hív...

„Jertek énutánam! Hűségesen kövessetek!

Lépjetek lábnyomomba bátran! Ne földiekre nézzetek!

Vegyétek föl keresztetek! A keskeny útra térjete!

Százsor, ezerszer hallott ismerős ének az Evangélikus énekeskönyvből. Valahányszor közösen elénekeljük utána valahogy minden más. Egyszerűbbnek, világosabbnak tűnnek az életünket átható nehézségek. Szinte nem is értjük, miért nem tudunk mindig e szavak értelmében élni.

„Ki velem jár nem él sötétben” biztosít bennünket a „Világ Világossága” Jézus Krisztus. Mégis újra és újra megjelenik körülöttünk az árnyék, a sötétség, lehúzva a szinte már biztosnak vélt nyugalom ösvényéről. Ez lenne a mi kis látszat biztonságunk, amihez ragaszkodunk, kapaszkodunk minden nap minden percében. Pedig Jézus minket nem egy könnyű luxus körutazásra hívott el. Sőt arra figyelmeztet, hogy „nehéz útra” hívott, de ugyanakkor biztosít róla, hogy „elől ott járok mindig magam”. Pont ezért biztosak lehetünk abban, hogy ezen az úton nem maradunk vezető nélkül.

Sőt még ennél is többet tudhatunk magunkénak: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek... Barátainknak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.” És ez a kulcs a számunkra, amikor már intellektuálisan, az értelmünk szerint eljutottunk Jézus ismeretére, képesek vagyunk-e követése által ŐT az életünk első helyére emelni. Naponta vívjuk a küzdelmet önmagunkkal, hogy behódolunk-e a világ fedelmének rendre ostromló kísértéseinek, vagy képesek vagyunk Krisztussal járni az igazság útját.

Hova soroljuk magunkat: gondolataink, szavaink vagy cselekedeteink alapján? Mennyire vagyunk elbizakodottak annak felismerésében, hogy mi a mindennapjaink mércéje? Hálát adunk, mint a farizeus: „hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy, mint ez a vámszedő is.” Jó, ha képesek vagyunk felismerni, hogy a napi megalkuvásaink, kis csúsztatásaink, csalásaink bizony nem jogosítanak fel bennünket semmiféle erkölcsi fölényre vagy Ítékezésre.

Óriási tükörként szerezhettünk tapasztalatot a november 21.-i Roma Közösségi Házban tett látogatásunk alkalmával. Azzal az elkötelezett szándékkal indultunk, hogy ez egy evangelizáló esemény lesz a romák felemelése érdekében. És felemelő is volt a szó legnemesebb értelmében, ahogy a Szentlélek Krisztus által hatalmas tanítást adott valamennyi résztvevőnek.

Tanulók voltunk ott valamennyien. Krisztus Szentlelkének átható ereje által megtapasztalhattuk, hogy itt a földi dimenzióban valamennyien csak tanulók vagyunk. Szándékunkkal odaszenteződve megélhettük egymás elfogadását, hovatartozástól függetlenül. A sárszentlőrinci asszonykórus külsőleg talán nem a megszokott felállása először furcsának tűnt. Mégis, amikor az ihletett énekeket elkezdték, akkora volt az átélés Krisztus ereje által, hogy a többségében fogatlan és az élet terhei által megviselt asszonyok arcán megjelent a derű, átragyogott az Isten világossága és a lelkek átlényegülése egyöntetű volt.

Megérthettük és érezhettük, hogy az Úr nem személyválogató. Követésére éppúgy, vagy talán még jobban is jogosultak azok az elesettek, mélyről feljövő emberek, akik sorsuk által a „városon kívül”, karavándorokként élnek. És akinek van füle, meghallotta, hogy mi Emberek valamennyien karavándorok vagyunk itt a Földön, és a körénk épített „városfalak” inkább akadályoznak bennünket a továbblépésben, ahelyett, hogy védelmet nyújtanának.

A saját elmondásuk szerint kocsmázó, lopni járó cigányemberek Krisztusban képesek voltak sorsukon for-

dítani. Mi, akik saját magunkat civilizált, intelligens embernek tartjuk, vajon képesek vagyunk-e oly mértékben Krisztussal járnunk, hogy életünk sodrásában ilyen jelentős változást tudjunk átélni?

Hogyan tudjuk az Emberfia eljövételét várni? A jelek arra mutatnak: "közel van az Isten országa". Jézus mondja: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. Vigyázatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda...”

És amíg képesek vagyunk ebben a lelkületben járva munkálkodni napjaink során, életünket boldog lelkesedés hatja át. Bár a nehézség és megpróbáltatás kísérője lesz így is életünknek, az értelmes szenvedés mindig felemeli az embert, csak az értelmetlen önsanyargatás, ami lehúzza.

„Ki benne bízok boldogan, arra az Úrnak gondja van.”

Nagy Rózsa

Gyertyaöntés házilag

Kellékek: viasz, kanóc, öntőforma

Viaszt hobby vagy kreatív üzletekben lehet kapni; illetve mi is készíthetünk magunknak maradék gyertyákból. A régi gyertyáinkat reszeljük le a könnyebb kezelhetőség miatt. A maradék gyertyánk lereszelése után az abban lévő kanócot is felhasználhatjuk, vagy akár egy méretre vágott gyertya is belekerülhet a közepébe.

Öntőformának használhatunk egy vastag papírhengert (pl. toalett papír hengere, széles ragasztószalag belső karton hengere, alufólia henger, papírtörölő henger stb.). Az aljára helyezünk egy kartonlapot. Használhatjuk még öntőformának a kiürült gyümölcsleves dobozokat, melyeknek a tetejét levágjuk. A forma aljára helyezhetünk kavicsokat, kagylókat, gyöngyöket, száraz virágszir-mokat, száraz leveleket vagy bármit, ami szép dísz lehet gyertyánknak.

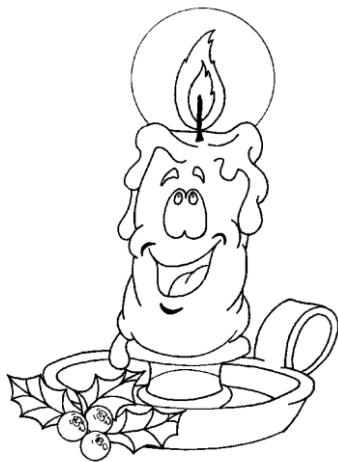
A gyertyaviasz megolvasztásához tegyük a viaszt egy tűzálló edénybe (vagy pl. konzervdobozba), ezt az edényt pedig helyezzük egy vízzel teli fazékba. A vizet forraljuk fel. Ha szintelen viaszt vásároltunk, a már olvadt viaszt kedvünkre színezhajtuk, vagy akár illatosíthatjuk is.

A kanócot kössük rá egy hurkapálcikára (vagy egy ceruzára), a pálcát fektessük keresztbe a forma nyílásán és engedjük bele a formába. A kanóc másik végét vezessük ki a forma másik végén, középen, majd egy pár csepp viaszt csepegtessünk ide. Várjuk meg, amíg az a kicsi viasz megszilárdul. Ezzel megakadályozzuk a viasz kifolyását.

Ha a viaszunk megolvadt, színezés, esetleg az illatanyagok hozzáadása után óvatosan öntsük a formába a viaszt. Ha többszínű gyertyát szeretnénk, akkor meg kell várnunk az egyes rétegek megszilárdulását, és csak utána öntsük rá a következő réteget.

A viasz megszilárdulása és kihülése után szedjük le az öntőformát a kész gyertyánkról. Papírhenger használata esetén állítsuk vízbe, és szépen leázik a gyertyánkról.

Egy gyertya kihülési ideje kb. 10 óra, ez persze a gyertyánk méreteitől függően változhat. A kilógó kanócvéget egy centire vágjuk vissza. Ha ettől hosszabb, előfordulhat, hogy füstölni fog.

„Az egészség, mint lelki feladat”

Sok ember érzi manapság, hogy az egészség többet jelent a beteg test javíthatásánál, hogy az egészséget nem lehet egyedül orvosságok és orvosi műszerek segítségével biztosítani, hanem EGÉSZSÉGES ÉLETMÓDOT követel; igen, azt, hogy az egészségnek vallásos dimenziója is van, mert előfeltétele a helyes viszony önmagunkhoz, az emberekhez, a teremtettséghez és végső soron Istenhez.

A téma iránti érzékenység hozzásegített ahhoz, hogy jobban odafigyeljünk a testünkre, érezzük jelzéseit, felismerjük betegségeink értelmét, és óvatosabban és éberebben bánjunk saját magunkkal.

Korunkban a hagyományos orvostudomány elérkezett a határaihoz. Nagy műszaki ráfordításal küzd a betegségek ellen, amelyek újra meg újra fellépnek, egyidejűleg azonban azt is érzi, hogy az emberek nem lesznek egészségesebbek. Habár a korábbi korok sok betegségét vissza tudta szorítani, mindig új és új betegségek keletkeznek, amelyek szemmel láthatóan összefüggenek az élethez való hozzáállásunkkal. Egészségügyi ellátásunk határai ma már mindenki számára tudatosak, aki csak felelősségteljesen gondolkodik. A társadalom alig bírja már finanszírozni az egészségügyi ellátást. Nyilvánvaló, hogy a pártok is képtelenek az egészségügy problémáját megoldani. Nem érnek el semmit az egészségügyben uralkodó fogyasztói szemlélettel szemben. Az a felfogás, hogy nagyobb műszaki ráfordítással és jobb gyógyszerekkel jobb egészséget lehet elérni, kiirathatatlanak tűnik. Az egészség iránti felelősséget az orvosokra és a tudósokra ruházzuk át, ahelyett, hogy mi magunk törekednénk az egészséges életmód kialakítására.

Napjainkban a hagyományos orvostudomány mellett számos más irányzat is előtérbe kerül: pszichoterápia, homeopátia, teljes értékű élelmiszerek fogyasztása, a komplex gyógymódok és a szellemi gyógyítás sokoldalú kínálata, stb.. A komplex gyógymód egyes képviselői visszanyúlnak az ókori orvostudományból eredő gyógyítási modellhez, amikor nem a betegségek kezelése volt az orvostudomány kiindulópontja, hanem az egészséges életvezetés művészete. Az ókori orvostudomány legfontosabb területe a diétetika, vagyis az egészséges élet tana volt. Az egészséges élet művészetéhez tartozott a fénnyel és levegővel, étellel és itallal, mozgással és nyugalommal, alvással és virrasztással, az érzésekkel és a szenvedésekkel való helyes bánásmód. Az orvostudomány eredetileg egyben vallásos tevékenység is volt. Az ókori orvosok számára minden gyógyító erő Istentől származott. Az egészséges élethez hozzátartozott Isten tisztelete, a világ Teremtőjéhez fűződő helyes kapcsolat.

Az egyház túlságosan is átengedte a testet az orvostudománynak. A test és lélek egészsége helyett szinte kizárólag a lélek üdvösségével törődött. A lélek üdvösségét kizárólag természetfeletti kérdésnek tekintették. Ezért aztán elhanyagolták az egészséges életvezetés szabályozását. De ez nem volt mindig így. A korai egyházban Alexandriai Kelemen Jézust igazi nevelőnek írja le, aki az egészséges élet művészetére tanít. A IV-VI. század szerzetesi regulái olyan keretek megalkotására tettek kísérletet, amelyek közt a szerzetesek testben és lélekben egészségesen élhettek. Benedek Regulája különösen kiemelkedik közülük a discretio, a bölcs mértéktartás által, amellyel az emberi élet minden területének megadja az öt megillető teret. E tradíciónak – mely szerint a szellemi élet a testet és a lelket egészségben tartja – a középkorban is voltak képviselői. A diétetikai életszabályok célja, hogy elvezessenek a teljesebb egészséghez és a szabadsághoz.

Ma ismét az egyház feladata volna, hogy hirdesse és élje a test és a lélek, a testi egészség és a szellemi élet egységét. Az egyház nem engedheti át az egészséget az orvosoknak és a pszichológusoknak. A hitnek mindig megvolt a maga terapeutikus dimenziója. Megmutatja ezt az Újszövetség is, amelyben Jézus sok beteget meggyógyít, s újra meg újra felhívja a figyelmet a hit gyógyító erejére.

A keresztény diétetika az egészséges életvitel keresztény művészete, a test és a lélek iránti törekvés szellemi feladata. Eközben nem a test egészsége iránti aggodalom áll az előtérben, hanem

hogy odafigyeljünk a testre és jelzéseire, vegyük komolyan reakcióit és zavarait, tekintsük úgy a testet, mint a lélek állapotának kifejezését. A lelki élethez nemcsak a lelkiismeret-vizsgálat tartozik, hanem a testre való odafigyelés is, mert a test gyakran becsületesebben megmutatja belső állapotunkat, mint a lelkiismeret.

Tudjuk, hogy a lelki élet képes testileg és lelkileg meggyógyítani és egészségesen tartani minket. Isten azonban küldhet nekünk betegséget is, hogy emlékeztessen minket a korlátainkra, hogy megadja nekünk a lehetőséget, hogy valóban Őt keressük, ne csupán az egészséget. Végzetes tévedés lenne azt hinni, hogy az egészséges lelki élet megment minden betegségtől. Ez gőg lenne. Az alázat elismeri, hogy emberek vagyunk, akiknek vannak és lehetnek korlátaik, akik újra meg újra megbetegsznek, hogy a betegségben találkozzanak az árnyoldalaikkal. A betegség az Istennel való igazi és mély találkozás színhelyévé válhat. Ha meghalljuk betegségünkben Isten szavát, és átadjuk magunkat Neki, betegségünk ellenére is egészségesek leszünk; akkor betegségünk az áldás forrásává lesz a magunk és mások számára. Betegségünk ellenére békét érzünk magunkban, csendes örömet és hálát Isten iránt, Aki éppen a betegség sebe által szeretne megérinteni minket.

Saját egészségünk lelki feladat. Nem elegendő, ha csak gyógyszerekkel őrizzük meg egészségünket. Ahhoz, hogy egészségesen élhessünk, lelki életet kell élnünk. A lelki élet az egész embert veszi igénybe, semmit nem zár ki, semmit nem hasít le. Így válhat minden éppé és egészségessé.

De a betegség is lelki feladat: Isten hívása, hogy ismerjük fel életünk titkát, amely nem abban áll, hogy jó erőben legyünk, hanem abban, hogy Isten teremtett és szeret minket, hogy úton vagyunk afelé, hogy a halálban nyíltan és leplezetlenül találkozzunk Vele és irgalmas karjaiba hulljunk.

Akár betegek, akár egészségesek vagyunk, mindig a jelenlévő Isten színe előtt élünk. Értékünk abban áll, hogy Isten már bennünk lakik. És az az Isten, aki bennünk lakik, vár ránk abban a lakásban is, melyet Krisztus az Atyánál elkészített számunkra. Akár betegek, akár egészségesek vagyunk, Isten felé haladunk, aki gyógyíthat és megsebezhet, aki egészséget és betegséget terhelhet ránk, hogy mindkettőben Őt tapasztaljuk meg, mint valódi üdvösséget és igazi gyógyulást.

*Anselm Grün OSB
bencés szerzetes, pap
a közösség vezetője, lelki atyja*

Gyülekezetünk működéséről

Evangélikus Egyházunkban itt Kiskunhalason a 2010-es esztendőben mintegy 100 fő járult hozzá a gyülekezetünk fenntartásához. Hálásan köszönjük kedves Testvéreinknek, hogy anyagilag is támogatták kis egyházunk működését. Köszönjük továbbá Testvéreink segítségét, akik bármiféle módon segítettek közösségünket pl. kétékezi munkájukkal. Isten áldja meg a jókedvű adakozókat, segítőköt!

Testvéreink, akik az idei évben szeretnék még támogatni egyházukat, erre is van lehetőségük istentiszteleti alkalmaink előtt, után, vagy hivatali óráinkban, esetleg megbeszélés szerint.

**Áldott karácsonyt kívánunk
minden kedves Testvérünknek!**